

Ik leerde Suzanne Binnemans kennen in 1986 naar aanleiding van een tijdschriftenbeurs. Zij kocht er een exemplaar van mijn debuutbundel. Dit werd het begin van een vriendschap die al die jaren standhield. Met bijzondere aandacht las ik elk van haar romans (6 in het totaal) en vanzelfsprekend nu ook haar eerste dichtbundel 'Omwille van het bloed'. Eerder dan mij als vriendin te vergalopperen in loftuitingen, heb ik ervoor gekozen om uit haar bundel verzen los te weken, gevoelige verzen over de verzoeking van alcohol en parallel daarmee over kinderangsten en verdriet maar evenzeer over vergeving, verzoening en liefde-die-overwint.

'Het hart luistert slechts naar het hart'. Het citaat komt van Elsschot en staat vooraan in de bundel. Het staat er niet voor niets. Elsschot moet immers zelf het soort vader zijn geweest, waarvan de strapatsen zolang hij in leven was met de mantel der liefde bleven bedekt. De opdracht net onder dit citaat vervolledigt het plaatje: 'Voor mijn vader. Tegen de middelmatigheid.'

Het kaftontwerp oogt mooi en uitnodigend: twee aangrijpende foto's met erop een kleine meid waarvan de blik, de houding boekdelen spreekt.

Wat kan ik beter doen dan de dichteres zelf aan het woord te laten via haar (cfr. voorflap) 'op het scherp van de snede geschreven' verzen?

*(uit: De verzoeking, 1ste cyclus): zij heeft de vader gezien / als een dronken
zeeman stuurloos / zwerfend mijlenver van huis ... niemand kan begrijpen /
hoeveel hij heeft gestreden / met de heersers in zijn lijf ... wat hij voelt tast ook
haar aan / zij is zijn zieke kind // nooit kan zij hem loslaten // kon ze hem maar
aanraken // even met haar vingertoppen tasten*

*(uit: Belofte en schuld, 2de cyclus): nu stop ik. // je zei het al zo vaak / telkens
zonder twijfel // de avond keert zich af van de dag / zo onwezenlijk en zonder
nut // ijl in doen en denken / strompel je naar buiten ...*

het kind hoort schreeuwen

het kind hoort jammeren

het kind zegt niets en loopt

op kousenvoeten naar de deur

vluchtend voor het onheil

er zijn geen woorden voor dit

onuitspreekbaar groot verdriet

*ik ken je zo goed / hoor je briesen / zingen klagen spugen huilen / ik zie je
verliezen // ... en weer vergeeft / mijn bloed / de laveloze vader // een deel van
mij / zeilt na de storm / opnieuw naar huis // gehavend*

*(uit: De verzoening, 3de cyclus): door de kieren in je hoofd / hamerde het telkens
// opnieuw beginnen opnieuw // ... zijn lichaam stil in de stoel / zijn hand legt
het album van de leugens weg / souvenirs als ontrechte zalving / hij luistert
naar haar verhaal // ... na jaren plots bekennen wat telt / wat altijd is geweest
// haar liefde voor hem // ... het is zo vreemd na al die tijd / zijn hart vol
goedheid / schreeuwt het uit // mijn liefste kind.*

‘Het verhaal van een loutering’ dus, zoals op de voorflap staat te lezen.

Bron: Rose Vandewalle, 24 februari 2013